

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.657 van 27 maart 2012
in de zaak A. 199.840/XIV-33.017**

In zake :   XXX
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door
                  advocaat Nathalie De Nul
                  kantoor houdend te 1030 Brussel
                  Paleizenstraat 154
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1.   Het cassatieberoep, ingesteld op 15 april 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 57.838 van 14 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2.   Bij beschikking nr. 6907 van 10 mei 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 maart 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nathalie De Nul, die verschijnt voor de verzoekster, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 21 december 2009 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 24 november 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 december 2010 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 14 maart 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van artikel 288 van het verdrag betreffende de werking van Europese Unie (VWEU) op.

Zij voert aan dat een schending van de artikelen 15 en 18 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Richtlijn 2004/83) volgens het bestreden arrest niet dienstig kan worden opgeworpen omdat die bepalingen ingevolge de omzetting ervan in het Belgische recht geen rechtstreekse werking zouden hebben. Volgens de verzoekster heeft een richtlijn ingevolge artikel 288 VWEU geen horizontale maar wel verticale rechtstreekse werking. Een particulier kan rechten putten uit de bepalingen van een richtlijn die een resultaatsverbintenis voor de lidstaten inhoudt wanneer de omzettingsmaatregelen niet correct of niet toereikend zijn. Bovendien moet de nationale rechter de nationale wetgeving richtlijnconform uitleggen na het verstrijken van de omzettingstermijn, te dezen na 10 oktober 2006. Uit de voorrang van het Unierecht volgt dat de bepalingen van een richtlijn voorrang moeten krijgen op daarmee strijdige regels van het nationale recht.

De verzoekster vervolgt dat de stelling dat zij zich niet op de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) zou kunnen beroepen maar enkel de in artikel 9ter, § 1, van die wet voorziene procedure zou kunnen gebruiken, niet met de geest van Richtlijn 2004/83 strookt. De richtlijn heeft immers tot doel dat in alle lidstaten een minimumniveau van internationale bescherming wordt geboden aan degenen die het werkelijk nodig hebben en dat ongelijkheden tussen de wetgevingen en de praktijken in de lidstaten op dat gebied worden weggewerkt. Ernstige ziekte valt daar ook onder. Volgens het bestreden arrest worden ernstig zieke vreemdelingen uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus en kunnen zij zich enkel beroepen op de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekster acht dit in strijd met Richtlijn 2004/83 omdat de subsidiaire beschermingsstatus wel voldoet aan het in die richtlijn voorziene beschermingsniveau, terwijl de procedure voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter daar niet aan voldoet. De verschilpunten zijn dat de aanvrager in deze laatste procedure zijn identiteit moet bewijzen, dat zijn familieleden een afzonderlijke aanvraag moeten indienen met het risico op weigering, dat hij geen elementen kan invoeren die

voordien al tijdens een asielprocedure werden aangehaald, dat bij weigering enkel een niet-schorsend beroep tot nietigverklaring mogelijk is terwijl degene aan wie de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd over een schorsend beroep met volle rechtsmacht beschikt, dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen eigenlijk gehoor voorziet, anders dan in de procedure bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dat de toekenning van een verblijfsrecht op grond van medische redenen naar Belgisch recht niet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voorziet.

De verzoekster besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 288 VWEU heeft geschonden door te stellen dat zij zich niet rechtstreeks op Richtlijn 2004/83 kon beroepen terwijl de omzettingstermijn van die richtlijn was verstreken en de omzetting in het nationale recht niet tot het door de richtlijn beoogde doel leidde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had integendeel de nationale regels richtlijnconform moeten interpreteren indien de omzetting correct was gebeurd, zo niet had zij het nationale recht buiten toepassing moeten laten.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster toe dat de Belgische wetgever een alternatieve procedure voor de verzoeken om subsidiaire bescherming mag uitwerken op voorwaarde dat die het doel van Richtlijn 2004/83 eerbiedigt, met name het verzekeren van minimumnormen voor de erkenning evenals de verleende bescherming, en dit zonder discriminatie. Zij benadrukt dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn identiteit moet bewijzen, hetgeen niet geldt voor de aanvrager van subsidiaire bescherming om andere dan medische redenen. Ten slotte verwijst zij naar de andere in het middel aangehaalde verschillen.

Beoordeling

6.1. Artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen.

Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het

gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn.

De verzoekster ziet een schending van artikel 288 VWEU omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar niet heeft toegelaten zich rechtstreeks op de artikelen 15 en 18 van Richtlijn 2004/83 te beroepen, terwijl deze bepalingen volgens haar niet correct in het Belgische recht zijn omgezet. Meer bepaald stelt zij dat Richtlijn 2004/83 ook op ernstig zieke vreemdelingen van toepassing is, terwijl de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor deze categorie van vreemdelingen voorziene procedure en verblijfsrecht niet voldoen aan de in de voormelde richtlijn opgenomen subsidiaire bescherming en deze vreemdelingen zich niet op de in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziene subsidiaire bescherming kunnen beroepen.

6.2. Artikel 2 van Richtlijn 2004/83 bepaalt dat in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, de “onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen”.

Artikel 15 van die richtlijn bepaalt dat ernstige schade bestaat uit:

- “a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige of individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De omschrijving van “ernstige schade” in artikel 15, b), van de richtlijn neemt de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM over. Op medisch gebied volstaat het niet dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, doch “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. Verenigd Koninkrijk)

Naar luid van artikel 18 van Richtlijn 2004/83 wordt de subsidiaire beschermingsstatus verleend aan de onderdaan van een derde land of de staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in het Belgische recht van het voornoemde artikel 15, hetgeen gebeurd is met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van het EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming, omdat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10) Dat het telkens om subsidiaire bescherming gaat, blijkt uit het vervolg in de memorie van toelichting dat “(h)et ontwerp (...) dus een verschil in behandeling in(stelt) tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht”. Ook verder wordt nog eens gesteld dat het voorzien van een afzonderlijke procedure “in verhouding met het nagestreefde doel (is) omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert”. (ibid., p. 11) Al gaat het om een afzonderlijke procedure, het gaat telkens om de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals ook door het Grondwettelijk Hof werd bevestigd. (Grondw. Hof, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr. 95/2008, 26 juni 2008)

6.3. Anders dan de verzoekster aanvoert, worden de ernstig zieke vreemdelingen dus niet uitgesloten van de in Richtlijn 2004/83 voorziene subsidiaire bescherming, doch dienen zij enkel een geëigende procedure te volgen, met name deze van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De richtlijn behandelt niet de procedureaspecten voor de toekenning en de intrekking ervan, evenmin als de juiste inhoud en de gevolgen van de verleende bescherming. Een afzonderlijke procedure voor aanvragen op grond van ernstige ziekte kan als dusdanig geen schending van de artikelen 15 en 18 van Richtlijn 2004/83 vormen, omdat de bescherming in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een vorm van subsidiaire bescherming in de zin van die richtlijn is en omdat de richtlijn dus niets vastlegt over de procedure dienaangaande.

Verder heeft het bestreden arrest betrekking op een asielprocedure en derhalve op de toepassing van artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet en niet op de toepassing van artikel 9ter van die wet. De kritiek van de verzoekster op de procedure en de bescherming van artikel 9ter heeft geen betrekking op de huidige zaak. Die kritiek kan slechts dienstig worden aangevoerd in een procedure die is begonnen met een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster toont niet aan dat de artikelen 15 en 18 van Richtlijn 2004/83 niet correct in het nationale recht zijn omgezet en zij toont derhalve geen schending van artikel 288 VWEU aan in de zin dat met het bestreden arrest ten onrechte geen rechtstreekse werking aan die bepalingen van de richtlijn zou zijn toegekend. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekster werpt in een tweede middel de schending van artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet op. Zij voert aan dat zij zich volgens het bestreden arrest voor haar ernstige ziekte niet op artikel 48/4, § 1, maar enkel op de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou kunnen beroepen. Nochtans bepaalt artikel 48/4 van die wet niet dat degene wiens ziekte een reëel risico voor zijn leven, voor zijn fysieke integriteit of op onmenselijke behandeling inhoudt, bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst zich uitsluitend op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou kunnen beroepen. De verzoekster verwijst daartoe naar het arrest nr. 95/2008 van het Grondwettelijk Hof van 26 juni 2008. Zij besluit dat het bestreden arrest artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet schendt door haar naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te

verwijzen terwijl deze laatste procedure haar niet dezelfde behandeling en/of graad van bescherming biedt.

8. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster toe dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voldoet aan de minimumnormen voor de toekenning van subsidiaire bescherming en de inhoud ervan. Dit is bijvoorbeeld de procedure voor vreemdelingen die zich al in België bevinden en er ziek worden, maar niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Volgens de verzoekster is het de bedoeling van het Grondwettelijk Hof dat twee parallelle procedures openstaan voor sommige vreemdelingen, met name degenen die hun land ontvlucht zijn omwille van redenen die verband met hun gezondheidstoestand houden.

Beoordeling

9. Bij de behandeling van het eerste middel is aan de hand van de voorbereidende werken bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen reeds gesteld dat het duidelijk de bedoeling van de wetgever was dat ernstig zieke vreemdelingen op grond van hun ziekte een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indienen en dat de situatie van andere personen die de subsidiaire bescherming vragen in het kader van de asielprocedure door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht. Het vormt dan ook geen schending van artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet om te oordelen dat de aanvraag om subsidiaire bescherming die, zoals te dezen het geval is, uitsluitend op de gezondheidstoestand van de aanvrager is gesteund, enkel op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden behandeld. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig maart tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen